

[Ole Vig Jensen]

vilje til at være med til at fjerne barrierer og hindringer for det, jeg vil kalde en hensigtsmæssig og smidig drift.

Til gengæld skal man ikke forvente, at den bebudede modernisering og justering af overenskomster og aftaler vil medføre mirakler. Man kan givetvis opnå det, vi efterspørger, en bedre drift i det daglige, men der er ikke mange penge at hente til at finansiere nye initiativer med. Jeg mener også, at ministeren har tilkendegivet over for udvalget på et tidligere tidspunkt, at der næppe er mange penge at hente.

Selv om det er teater, vi beskæftiger os med, vil jeg advare imod, at man dramatiserer for meget, for ikke at sige overdramatiserer. Det synes jeg at adskillige af ordførerne har været på vej til. Jeg mener også, at ministeren har bevæget sig på kanten.

Teatrets aktuelle problemer er ikke så dybtgående og alvorlige, som det her er antydnet. Jeg må sige til specielt den konservative ordfører, som forfaldt til at bruge, synes jeg, meget lidt dokumenterede og næsten floskelagtige ord til karakteristik af Det Kongelige Teater, at det holder altså ikke.

Når vi overhovedet er i denne debatsituation nu – det er, når det gælder bevillinger til teatret, et usædvanligt tidspunkt, det plejer vi først at tale om senere – så hænger det sammen med, at kulturministeren havde et meget drastisk udspil over for teatret for nogle uger siden. Det har afstedkommet denne debat, og det har også afstedkommet den dagsorden, Det Radikale Venstre har foreslået. Når vi mener, at man ikke kan karakterisere det sådan og ikke bør fare så dramatisk frem, som det er bebudet, så er det, fordi vi mener, at teatret er inde i en udviklingsproces, i et udviklingsarbejde på en række punkter. Det er meget grundigt beskrevet i omfattende rapporter, som vel i øvrigt Finansministeriets Personale- og Administrationsdepartement har medvirket til at udarbejde.

Teatret er altså i fuld gang med den modernisering og smidiggørelse, man taler om. Når der yderligere i dagsordenen er lagt op til, at kulturministeren og teatrets ledelse kan arbejde videre for at sikre mere smidige, fleksible aftaler og overenskomster, så er der meget at nå ad den vej.

Der henvises mange gange til Sverige. Det er der også blevet i dagens debat. Man taler om den svenske model og hæfter sig, så vidt jeg kan

se, først og fremmest ved, at de har et mere enkelt overenskomstsysteem. Kan man nå det på Det Kongelige Teater, og det er en god idé, så for mig selvfølgelig meget gerne. Jeg støtter det oven i købet.

Men man glemmer, når man taler om den svenske model, at den svenske nationalscene har 130 mio. kr. mere til rådighed. Selvfølgelig kan de præstere noget mere, selvfølgelig kan de lave noget, der er mere spændende. Giv bare Det Kongelige Teater en mindre del af et sådant beløb, og vi vil kunne se teatret imødekomme en række af de ønsker og forventninger, som vi vel er adskillige der har. Nu er vi meget mere beskedne i vores dagsorden, men vi lægger op til, at teatret skal have flere midler til rådighed.

Må jeg i øvrigt sige til dem, der specielt har hæftet sig ved repertoiret – som har været af varierende værdi og interesse, vil jeg sige – at hvis man ser på det, der peger fremad, den nye repertoireplan, så synes jeg, at den virker både spændende og lovende, men den forudsætter, at teatret får flere midler.

Så vil jeg godt sige om dagsordenen i øvrigt, at når vi har ønsket at lægge op til en 3-årig bevilling for teatret, så er det for at skabe den nødvendige ro, at give teatret dispositionsmuligheder for at arbejde mere langsigtet og så give dem et sådant økonomisk fundament, at de lige bestemt kan lave noget af det, vi gerne vil have at de laver, inden for opera, inden for ballet, inden for skuespil.

Vi har lagt op til, at den merbevilling, der her er angivet, også skal udbygge turnévirkssomheden, så mange flere rundt omkring i vort land kan få glæde af kunsten på Det Kongelige Teater.

Og så har vi føjet til – det ved jeg at nogle undrer sig over, og det bliver måske for detaljeret – at med den merbevilling, der lægges op til her, skal teatret også søge Operaakademiets forhold afklaret og etablere Balletkostskolen.

Når jeg har ønsket at fremhæve de to ting, som jeg ved man har været meget optaget af, så er det, fordi de i den almindelige diskussion let bliver glemt. Både Balletkostskolen og Operaakademiet sikrer den uddannelse, som er afgørende nødvendig – det har jeg glædet mig over at ministeren selv peger på – hvis vi fremadrettet skal sikre en høj kunstnerisk kvalitet på teatret.